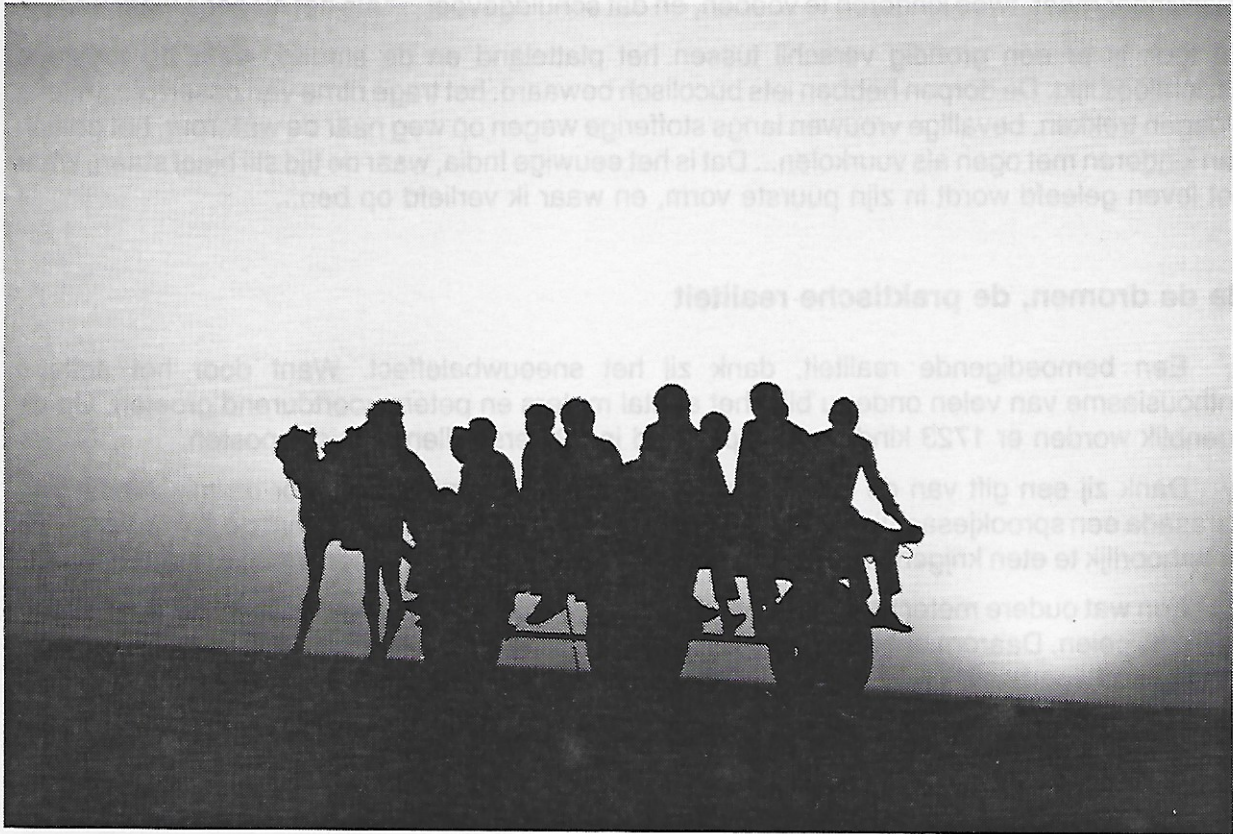

*"Het geloof is als een oase in het hart
die altijd onbereikbaar blijft
voor de karavanen van het denken."*

Khalil Gibran

Als men mij nu, twintig jaar en evenveel reizen na mijn eerste trip door India, zou vragen wat mij zo aantrekt in dat land, wat me ieder jaar opnieuw doet vertrekken ondanks al de praktische beslommeringen, de uiteenlopende risico's, de ondraaglijke aanblik van die mensonwaardige slums... dan is het misschien die "oase", in het hartje zelf van het ondraaglijke.

Of hij nu Vishnu, Shiva of Ganesh aanroept, of hij tot Boeddha bidt, tot Allah of tot Christus, het doet er niet toe: de Indiër is een intieme gezelschap van het Absolute. Heel zijn dagelijkse doen wordt beheerst door symbolen: zijn "Namaste" — ons banale "goeiendag" — zegt hij met de handen eerbiedig gevouwen; iedere nieuwe dageraad verwelkomt hij met een puja (offergebed) in de tempel, een rituele wassing of een simpele krijttekening op de drempel van zijn huis; je ziet geen taxi, geen kraampje op straat, geen hut of ze zijn getooid met de beeltenis van een of andere godheid, liefst verlicht en vol bloemen...

In India is "God" alomtegenwoordig.
Even alomtegenwoordig als de miserie.

Elke reis is een bron van nieuwe verhalen, hoe gelijkend ze ook zijn als het over die onvoorstelbare ellende gaat; elke reis levert een schat aan nieuwe gezichten op die mijn herinnering zullen blijven bewonen.

Zoals dat dorp van "Beels", een primitieve stam: hutten van stro, hier en daar wat graatmagere geiten, een hoop kleine kinderen die bij mijn aankomst door het dolle heen zijn — "a shining woman", een blanke vrouw... nog nooit gezien! Ontbering, dat wel... maar onder de zon en met de glimlach.

In één van de hutten, die in niets verschilt van al de andere, belanden we midden in een drama. Een jonge vrouw, een meisje van drie jaar en een baby van zes weken, een jongetje. Een baby zonder naam, een vervloekte baby. Bij de geboorte van het jongetje was de vader plots ziek geworden, en zonder aarzelen had hij de oorzaak daarvan bij de pasgeborene gezocht. Maar de moeder had halsstarrig geweigerd de onschuldige zondebok te doden. Ze had hem veilig ondergebracht bij een andere familie in het dorp.

Zes weken is de baby nu. De vader is gestorven... en de blik van de moeder is leeg: geen kostwinner meer, twee kinderen te voeden, en dat schuldgevoel... "Als het nu eens waar was..."

En toch is er een grondig verschil tussen het platteland en de steden, waar de toestand uitzichtloos lijkt. De dorpen hebben iets bucolisch bewaard: het trage ritme van ossen die antieke ploegen trekken, bevallige vrouwen langs stofferige wegen op weg naar de waterput, het gelach van kinderen met ogen als vuurkolen... Dat is het eeuwige India, waar de tijd stil bleef staan, waar het leven geleefd wordt in zijn puurste vorm, en waar ik verliefd op ben...

Na de dromen, de praktische realiteit

☆ Een bemoedigende realiteit, dank zij het sneeuwbaaleffect. Want door het actieve enthousiasme van velen onder u blijft het aantal meters en peters voortdurend groeien. Op dit ogenblik worden er 1723 kinderen gesponsord in 22 verschillende missieposten.

☆ Dank zij een gift van de firma Dolmen S.I. werd Kerstmis 1991 voor de missiepost van Varasada een sprookjesachtig feest. Zestig kinderen vonden er hun weg naar de school, waar ze nu behoorlijk te eten krijgen en gretig al de dingen leren... die hun ouders nooit gekend hebben.

☆ Een wat oudere meter vreesde, dat het leven haar niet de tijd zou laten om haar petekind te zien opgroeien. Daarom heeft ze besloten de toekomst van die jongen nu al te verzekeren. Een aangrijpend voorbeeld hoe de banden van het peterschap ruimte en tijd overstijgen.

☆ En dan zijn er geregeld de anonieme giften, waardoor wij verscheidene beginnende missieposten een duwtje in de rug kunnen geven.

Voor dit alles: heel veel dank aan ieder van u!

Projecten en plannen

☆ Sister Amala, die kleine maar zo energieke en geëmancipeerde (een zeldzaamheid in India!) vrouw, momenteel verantwoordelijk voor alle meisjesboardings in Gujarat en Kerala, komt dit jaar naar België. We verwachten haar in de maand mei. Naast haar organisatorische kwaliteiten en haar lef om initiatieven te nemen, heeft zij ook een uitstekende reputatie als... kokkin. Wij trachten ervoor te zorgen dat u dit binnenkort persoonlijk kunt vaststellen.

☆ Met als doel gemotiveerde en werklustige jongeren de kans te geven hun studie voort te zetten, onderzoeken we de mogelijkheid om een "speciaal fonds" op te richten.

☆ Het blijkt voorlopig niet nodig de bijdrage aan te passen. Mogen we er niettemin onze "oudste" en trouwste meters en peters aan herinneren, dat de kosten voor het peterschap op dit ogenblik 350 frank per maand bedragen?

In de hoop u allemaal binnenkort nog eens te ontmoeten,

Van harte,

Monique

P.S. 1. Als u het voorbije jaar ten minste 1000 frank stortte, vindt u hierbij een fiscaal attest voor het bedrag dat we van u ontvingen tussen 1 januari 1991 en 31 december 1991.

2. Wanneer de briefwisseling met India niet naar wens verloopt, neem dan contact op met Jozef Pandelaers, De Leescorfstraat 27, 2140 Borgerhout, tel. 03/236.01.48.